

هم‌دلی از هم‌زبانی خوش‌تر است...

وقتی بحث وحدت می‌شود، همه طرف‌ها خیال می‌کنند که دیگران باید مثل خودشان بشوند! خب این که از همان اول محکوم به شکست است!

برخی دیگر هم که از آن طرف پشت بام می‌افتند، حاضر می‌شوند از همه اصول و مبانی خود کوتاه بیایند و به اسم وحدت همه چیز را کنار بگذارند! این هم که الزاما خوب نیست. چه بحث وحدت بین مسلمان و مسیحی باشد، یا بین شیعه و سنی، و یا حتی بین دولت و ملت.

حالا رهبر جامعه اسلامی همه - مخصوصا دولت و ملت - را دعوت به وحدت و هم‌دلی کرده است. مسخره‌ترین حرف و حدیث‌ها این است که در تحلیل این امر، دوباره شروع کنند به حاشیه‌سازی و تفرقه افکنی. خب در این صورت چه کسی سود خواهد برد؟ دولت یا ملت یا دشمن آن دو؟ مسلما سومی!

پس چه باید کرد؟ نه ما قرار است که از ارزش‌های خود کوتاه بیاییم و نه دولت لازم است کاری جز دفاع از آرمان‌های انقلاب، یعنی «استقلال، آزادی و جمهوری اسلامی» انجام دهد. پس ما برای «الله» و اطاعت از «ولی‌الله» با دولت هم‌دل و هم‌زبان می‌شویم و از هر گونه شیطنتِ شیاطین به «الله» پناه می‌بریم. با همین استدلال هم هر گونه تخریب و اختلال در این وحدت را مخالفت با امر ولی می‌دانیم!

